

(Kort bemærkning).

Anders Mølgaard (V):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Dyr-lund: Hvad er den store forskel mellem at sende børn og unge til motocross som 10-11-årige eller til boksning eller til ridning eller fodbold osv.? Hvor er den store forskel? Hvad er den specielle pædagogiske værdi ved at sende sine børn og unge til motocross eller boksning i forhold til, at børn f.eks. går med aviser eller hjælper den lokale tømrer? Hvad er der størst, tror man, pædagogisk gevinst ved? Det synes jeg kunne være interessant at se.

Poul Erik Dyrland (S):

Man kan vel egentlig undre sig over, hvad for-målet med den her forespørgsel skulle være. Jeg vil i hvert fald ikke undlade at afsløre, at den undren har strejft mig, og det er selvfølgelig, fordi vi havde en lang debat omkring børns fritidsjob i forbindelse med første behandling af lovforslag nr. L 98 i december måned, og ved den lejlighed synes jeg at regeringen på udmærket vis har afsløret, hvad regeringen mener om fritidsjob.

Andre har også tænkt over den forespørgsel. Forleden var der en, der spurgte mig: Er det nu sådan, Poul Erik, at Venstre finder det mere vigtigt at debattere børns tilknytning til arbejdsmarkedet frem for at debattere voksnes fremtidige erhvervs muligheder? Jeg håber, at spørgeren lytter her i dag, for det kunne jo være, at svaret på dette spørgsmål lod sig afsløre.

Jeg har personlig tænkt den tanke, om vi nu er kommet så langt med forespørgslen her, at Venstre i modsætning til tidligere har erkendt, at de mange skader, som børn og unge pådrager sig i fritidsjobbet, nu er et så stort problem, at Venstre ikke mere kan lukke øjnene for de problemer, der er, men det vil jo afsløre sig i løbet af dagen. Indtil nu har det jo ikke været opløftende.

I den socialdemokratiske folketingsgruppe er vi nu ganske godt tilfreds med den måde, som den nu siddende regering håndterer fritidsjobproblematikken på. Men det er vel altid sådan, at der er ting, der kan gøres bedre. Dermed har jeg formentlig også allerede afsløret, at vi lægger noget andet i ordet sikre, end Venstre sandsynligvis gør i forespørgslen.

Op gennem 1980'erne begyndte man at interessere sig mere og mere for børns erhvervsarbejde og fritidsjob. Jeg vurderer det sådan, at siden 1987-88 har debatten og interessen virkelig taget fart. Det har der været en årsag til.

For det første var ulykkestallet tårnhøjt. Der dukkede en lang række eksempler op, hvor børn havde pådraget sig en hjerneskada ved at have arbejdet med opløsningsmidler og andre gifte. Forskellige undersøgelser af børns arbejdsforhold og arbejdsmiljøforhold, bl.a. Århus-, Ringkøbing- og Køgeundersøgelserne, pegede entydigt på, at mange børn og unge havde gener af forskellig karakter, der kunne henføres til fritidsjobbet. Antallet af arbejdsulykker blev i 1988 opgjort til 1.381 – altså arbejdsulykker.

Et sådant ulykkestal tillagt et ukendt antal arbejdsskader forårsaget af dårligt arbejdsmiljø vil vi aldrig acceptere i Socialdemokratiet. Derfor stillede den socialdemokratiske folketingsgruppe allerede de første dage af 1992 en række forslag med det formål at få belyst og forbedret vilkårene for de mange børn og unge i fritidsjob. Vi ønskede en landsdækkende undersøgelse for at få belyst tingenes tilstand. Vi ønskede strammere straffebestemmelser, vi ønskede forbud mod alenearbejde om aftenen og om natten, og vi ønskede mere oplysning og vejledning.

Jeg synes, der er grund til at minde om, at de væsentligste af disse forslag, beslutningsforslag nr. B 67 og B 68 fra 1992, blev vedtaget af et flertal uden om den dengang siddende borgerlige regering – et flertal bestående af Kristeligt Folkeparti, SF og Socialdemokratiet. Efter forslagernes vedtagelse i maj 1992 havde et flertal den oplevelse, at den daværende konservative arbejdsminister skulle presses voldsomt, før han satte arbejdet i gang.

I oktober 1993 kom så betænkningen fra Kommissionen om børn og unges erhvervsarbejde. Betænkningen afslørede en række både positive og negative forhold.

I den socialdemokratiske gruppe giver det stof til eftertanke, at rapporten peger på, at kun 25 pct. af alle arbejdsulykker anmeldes. Det vil sige, at ulykkestallet i 1988 ikke var 1.381, men omregnet over 5.500. Rapporten fra 1993 viser glædeligvis også, at antallet af ulykker er faldende. Endvidere foreligger der en opgørelse fra Arbejdstilsynet fra november 1995, der viser, at antallet af ulykker, uanset om der er tale om underrapportering, er mere end halveret i perioden fra 1988 og til og med 1994.

Vi ser dette resultat som en konsekvens af den megen fokus, der har været på fritidsjobbene siden 1987, den forbedrede mængde af oplysning både kvantitativt og kvalitativt. Den oplysningskampagne, som Folketinget vedtog